

1975 அக்டோபர் 25] [டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

2. 1973-74 ஆம் ஆண்டுக்கான பொதுக்கணக்குகள் ஆய்வுக்குழு, 1969-70 ஆம் ஆண்டிற்குரிய நிதி ஒதுக்கக் கணக்குகளை ஆராய்ந்து பார்த்து, சில மானியக் கோரிக்கைகளின் கீழ் அனுமதிக்கப்பட்ட நிதி ஒதுக்கத்தைவிட மிகையாகச் செலவாகியிருப்பதைக் குறிப்பிட்டுள்ளது. மிகைச் செலவுக்கான காரணங்களை ஆராய்ந்து பார்த்த பின்னர், ஒவ்வொரு மானியத்தின் கீழும் இறுதியாக அனுமதிக்கப்பட்ட நிதி ஒதுக்கத்தைக் காட்டிலும் ஏற்பட்ட மிகைச் செலவுக்கு மானியக் கோரிக்கைகளை மன்றத்தின் முன் வைத்து அனுமதி பெறுமாறு, பொதுக் கணக்குகள் ஆய்வுக்குழு பரிவுரை செய்தது. அவ்வண்ணம், 1969-70 ஆம் ஆண்டின் மிகைச் செலவுக்குரிய மானியக் கோரிக்கைகளின் விரிவான அறிக்கை இப்போது இம்மன்றத்தின் கணவைக்கப்படுகிறது. மொத்தத்தில் மிகைச் செலவு 9.44 கோடி ரூபாயாக இருக்கிறது. இதில் பொதுக் கடனைத் திருப்பிச் செலுத்தும் செலவினம் சாட்டிய செலவினமாகும். இதுவே 6.11 கோடி ரூபாய் அளவுக்குப் பெரிய இனமாக இருக்கிறது. ஒவ்வோர் இனத்திலும் செலவு மிகையானதற்குக் காரணம் என்ன என்பது, இத்துடன் இணைக்கப்பட்டுள்ள மானியக் கோரிக்கையின் விரிவான அறிக்கையில் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

3. 1969-70 ஆம் ஆண்டிற்குரிய மிகைச் செலவுக்கான மானியக் கோரிக்கையை இம்மாமன்றம் ஏற்று இசைவளிக்க வேண்டுமெனக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

(பிற்பகல் 4-30.)

5. அரசின் சட்ட முன்வடிவுகள்

(1) தமிழ்நாடு, 1975 ஆம் ஆண்டு, கடன் பெற்றோர் (தற்காலிக நிவாரண) சட்ட முன்வடிவு (சட்ட மன்றப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 28/1975).

மாண்புமிகு திரு. ஓ. பி. இராமன் : துணைத் தலைவரவர்களே,

“சட்ட மன்றப் பேரவையால் நிறைவேற்றப்பட்ட தமிழ்நாடு, 1975 ஆம் ஆண்டு, கடன் பெற்றோர் (தற்காலிக நிவாரண) சட்ட முன்வடிவு (சட்ட மன்றப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 28/1975) ஆய்வுக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட வேண்டும்”

என்று முன்மொழிகின்றேன்.

இச்சட்ட முன்வடிவை முன் மொழிகையில், விவசாயிகளிடமிருந்து சேரவேண்டிய கடன் தொகைகளை வசூலிப்பதற்கான வழக்குகளுக்கும், அத்தகைய ஒரு வழக்கில் தீர்ப்பளிக்கப்பட்ட தொகையைச் செலுத்துவதற்கான தீர்ப்பாணை நிறைவேற்று விண்ணப்பங்களுக்கும் தமிழ்நாடு 1975 ஆம் ஆண்டு கடன்பட்ட விவசாயிகள் (தற்காலிக நிவாரணச்) சட்டத்தால், 1976 ஜனவரி 15 ஆம் நாள் வரையுள்ள கால அளவிற்குத் தடை விதிக்கப்பட்டுள்ளதென்பதை நான் இங்கு குறிப்பிட விழைகிறேன். தற்போதுள்ள பொருளாதார சூழ்நிலைகளில்

@ 187-194 ஆம் பக்கங்களில் இணைப்பு I ஆக அச்சிடப்பட்டுள்ளது.

தமிழ்நாடு, 1975 ஆம் ஆண்டு, கடன் பெற்றோர் (தற்காலிக நிவாரண சட்ட முன்வடிவு (சட்டமன்றப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 28/1975).

[திரு. ஓ. பி. இராமன்] [1975 அக்டோபர் 25]

விவசாயிகள் அல்லாதவர்களும் 1974 மார்ச் 31 ஆம் நாளோடும் 1975 மார்ச் 31 ஆம் நாளோடும் முடிவடைந்த நிதி ஆண்டுகளில் வருமான வரி விதிக்கப்படாதவர்களும் அல்லது 1974 மார்ச் 31 ஆம் நாளோடும் 1975 மார்ச் 31 ஆம் நாளோடும் முடிவடைந்த நிதி ஆண்டுகளில் விற்பனை வரி விதிக்கப்படாதவர்களும் அல்லது 1975 ஏப்ரல் 1 ஆம் நாளுக்கு அடுத்து முந்தியநாளுக்கு அரை ஆண்டுகள் அனைத்திலும் ரூ. 2,400-க்குக் குறைவாக ஆண்டு வாடகைத் தொகை மதிப்பீட்டிற்குச் சொத்து அல்லது வீட்டுவரி விதிக்கப்பட்டிருந்தவர்களுமான கடன் பட்டவர்களுக்கும் கூட இதைப் போலவே நிவாரணம் அளிக்கப்படவேண்டுமென்று இன்றியமையாததெனக் கருதப்பட்டது. கடன்பட்டார் ஒருவரிடமிருந்து, விவசாயி ஒருவரிடமிருந்து அல்லது பொருள்களை அடகு வைத்துள்ள ஒருவரிடமிருந்து 1975 ஜூலை 22 ஆம் நாளன்று சேர வேண்டிய கடன்களைப் பொறுத்த வரையில், 1975 ஜூலை 22 ஆம் நாளிலிருந்து தொடங்கி 1976 ஜனவரி 15 ஆம் நாளன்றுடன் முடிவடையும் கால அளவில் வட்டியைக் கணக்கிடக்கூடாதென்றும் கருதப்பட்டது. 1975 ஜூலை 22 ஆம் நாளன்று சேரவேண்டிய கடன் என்றால் அந்நாளன்று நிலுவையாயுள்ள கடன்களெனப் பொருள்படுவதோடு கடன் கொடுத்தவர்களால் அந்நாளன்றே மற்றப்படியோ உடனடியாக வசூலிக்க நடவடிக்கை எடுக்கப் படுவதாயிருந்தாலும் அல்லது இராவிடினும் அத்தகைய கடன்களென்றும் பொருள்படும். 1975 ஜூலை 22 ஆம் நாளுக்குப் பிறகு பெறப்படும் கடன்களுக்கு வட்டி கணக்கிடப்பட வேண்டுமெனவும் முடிவு செய்யப் பட்டது. மேலும், 1976 ஜனவரி 15 ஆம் நாள்வரை அடகு வைக்கப் பட்ட பொருள்களை அடகுக் கடைக்காரர்கள் விற்பனை செய்வதற்குத் தடை விதிக்க வேண்டியது இன்றியமையாததாகுமென்றும் கருதப் பட்டது. மேற்சொன்ன செயற்குறிப்புகளுக்குச் செயல் வடிவம் கொடுத்திட, தமிழ்நாடு 1975 ஆம் ஆண்டு கடன் பட்டார் (தற்காலிக நிவாரணம் அளிக்கப்பெறுதல்) (தமிழ்நாடு அவசரச் சட்டம் 8/1975) அவசரச் சட்டமும், தமிழ்நாடு 1975 ஆம் ஆண்டு கடன் பட்டார் (தற்காலிக நிவாரணம் அளிக்கப்பெறுதல்) தமிழ்நாடு அவசரச் சட்டம் 9/1975) திருத்த அவசரச் சட்டமும் அதிகார முறையில் வெளியிடப்பட்டன.

மேற்சொன்ன அவசரச் சட்டங்களுக்குப் பதிலாகச் சட்டமியற்று வதற்கு இச்சட்ட முன்வடிவு விழைகிறது. இதனை ஏற்குமாறு இம் மேலவையைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர்: முன் மொழியப்பட்ட தீர்மானம் :

“சட்டமன்றப் பேரவையால் நிறைவேற்றப்பட்ட தமிழ்நாடு, 1975 ஆம் ஆண்டு கடன் பெற்றோர் (தற்காலிக நிவாரண) சட்ட முன்வடிவு (சட்ட மன்றப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 28/1975) ஆய்விற்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட வேண்டும்.”

தமிழ்நாடு, 1975 ஆம் ஆண்டு, கடன் பெற்றோர் (தற்காலிக 157
நிவாரண) சட்ட முன்வடிவு (சட்டமன்றப் பேரவை
சட்ட முன்வடிவு எண் 28/1975)

1975 அக்டோபர் 25]

* **THIRU S. NARAYANASWAMY :** Hon. Deputy Chairman, the Government are undoubtedly motivated by the very best of motives in bringing forward this Bill to extend the period of non-payment of debts and interest thereon by people in the urban areas. There are two classes of people—people who have already borrowed who feel a sense of relief that they are not called upon to pay back their debts and another class of people who are about to borrow, who have been denied credit and who do not know where to go for the money they need, because their salaries do not appear to carry them beyond the 10th or 12th of the month after they have bought their primary provisions. Most of the money-lenders have disappeared from the scene. The people who are involved are largely salaried-classes in the City, several of whom have come to me with hung-down faces and said, “We do not know where to go for the money we need.” This situation has arisen despite all the Dearness Allowance and other things that they have received. This is a very peculiar situation.

Mr. Deputy Chairman, I should not be misunderstood as making any plea for the money-lenders. The money-lenders can afford to lose the money. They can afford to lose the principal and also the interest. That is not my point. My point is that we are trying to destroy the credit-worthiness of the potential borrowing community. They are subject to untold hardships. Even this morning, two or three people for whose benefit this is intended came and told me “We do not know what to do, Sir, because those who usually lend us money are no more on the scene”.

Now, I know that Government cannot go on considering every point of view but I would like to know what they would do about this class of people. The Debt Relief Act of the olden days made for the disappearance of the money-lenders in the village and made it much harder for the rural man to borrow; today the urban man is in the same difficulty. This is not a plea for the protection of the money-lender at all. Undoubtedly, somebody has suggested in the Assembly that even debts given through Co-operative Societies must be allowed to be repudiated. I shall be alarmed to see any such thing happening. I hope institutional credits would not be allowed to come under this category and that no statutory redemption of loans due to the institutions will ever be brought in.

I would like the Government to consider most earnestly my request because I know that within the City there is a whole class of people who have begun to experience a new hardship of which Government may not be fully aware because no man who is about

[Thiru S. Narayanaswamy] [1975 அக்டோபர் 25]

to borrow money is going to make a representation to the Government saying that he wants to borrow with the help of a statute. A peculiar situation has arisen for a whole community of people who may not be able to express their grievances or articulate clearly. That situation has become very prominent. People just go on and whisper about it, but nevertheless, their hardships are very real. It is not that I oppose this Bill; it is only that I want Government to take into consideration this peculiar reaction of the complete disappearance of the money-lenders from the scene. They have taken a holiday from money-lending because any money that they may lend may not be forthcoming from the borrower. So far as the existing debts are concerned, the money-lender may perhaps be prepared to wire them off but at the same time, he is not prepared to lend any more money. This is a very difficult situation for the poor middle-class man to be placed in and I would like this point of view to be taken into consideration in granting relief to the people. There are two classes of men. Those who have borrowed are very happy that this measure has prevented the money-lender from taking action against them. But what about those who really find their credit-worthiness destroyed? This is something on which I thought I would make a representation to the Government. I am making the representation not in the interest of the money-lenders but in the interest of the middle-class people. Thank you.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : துணைத் தலைவரவர்களே, இந்த கடன் பெற்றோர் (தற்காலிக நிவாரண) மசோதாவின் மீது பேசுகையில் மதிப்பிற்குரிய உறுப்பினர் திரு. சித்ரா நாராயணசாமி அவர்கள் ஒரு முக்கியமான கருத்தை இங்கே எடுத்துச் சொன்னார்கள். இந்த மசோதாவின் காரணமாக 6 மாத காலத்திற்கு நகைகளை விற்கக் கூடாது என்றும், பணத்திற்காக கோர்ட்டுகளிலே வழக்குப் போடக் கூடாது என்றும், அதன் மீது வட்டி வசூலிக்கக்கூடாது என்றும் அரசாங்கம் ஒரு சட்டம் கொண்டு வந்திருப்பதன் காரணத்தினாலே நம்முடைய கவர்னர் பெருமானுடைய ஆர்டினன்ஸ் வந்திருக்கின்ற காரணத்தினாலே, பல இடங்களில் கடன் பெற விரும்புகிறவர்கள் கடன் பெறமுடியாத நிலை ஏற்பட்டிருப்பது பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள். அதுவும் குறிப்பாக அவசரச் சட்டம் வந்தவுடன், வட்டிக் கடைக் காரர்கள் எல்லா இடங்களிலும் கடைகளை மூடினார்கள். கிட்டத்தட்ட ஒரு வார காலம், 10 நாட்களுக்குள்ளாக மூடிவிட்டார்கள். பல்லாயிரக் கணக்கானவர்களுக்குக் கஷ்டங்கள் ஏற்பட்டதையும் நான் அறிவேன். காரணம் நம்முடைய நாட்டிலே பவுன் நகைகளை வைத்துப் பணம் பெறுவது வசதியாக இருக்கும் என்ற அளவில், பல பேர்கள் பவுன் நகைகள் வைத்திருப்பார்கள். அந்த நகையின் பேரில் மதிப்பிட்டு பணம் கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டு, கடன் பெறுவது சாதாரண

1975 அக்டோபர் 25]

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

குடும்பங்களில் உள்ள நிலைமையாகும். சென்னை போன்ற பெரிய நகரில் உள்ள கடைகளில் அந்த நகைகளை விற்க வேண்டும் என்ற அளவில், அவர்களிடத்திலே கொடுத்தால், அன்றைய தினமே அதற்கான விலையைக் கொடுத்து அந்த நகையைப் பெற்றுக்கொள்வார்கள். அந்த நகைக்குரிய பணத்தை அவர்கள் கொடுப்பது உண்டு. இந்த இரண்டும்

(பிற்பகல் 4-40.)

இப்பொழுது நின்றுவிட்டது. பணம் தேவைப்படுகிறவர்கள் நகையைக் கொண்டுபோய்க் கொடுத்தால் கூட, அவர்கள் நகையை ஏற்றுக் கொண்டு பணம் கொடுக்கத் தயாராக இல்லை. ஒருசில மாநிலங்களிலே வட்டியே வாங்கக்கூடாது என்று சட்டம் வைத்திருப்பதோடு மாத்திரமல்லாமல், அந்த அசலையும் வாங்கக்கூடாது என்று சட்டம் வைத்திருக்கிறார்கள். அதில் மகாராஷ்டிர மாநிலமும் ஒன்று என்று நினைக்கிறேன். 400 ரூபாய்க்குக் குறைவாகக் கடன் வாங்கியவர்கள் வட்டியையும் செலுத்த வேண்டியதில்லை, அசலையும் திருப்பிச் செலுத்த வேண்டியதில்லை என்ற முறையில் சட்டம் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். 6 மாத காலத்திற்கு வட்டி செலுத்த வேண்டாம் என்று சட்டம் போட்டதன் காரணமாக, லேவாதேவிக்காரர்கள் தங்களுக்கு 6 மாத காலத்திற்கு வட்டிக்கு நஷ்டம் வந்து விட்டது என்பதைப் பற்றி மட்டும் நினைக்காமல், முதலுக்கே மோசம் வரும் நிலை வர கூடும் என்று நினைத்து, தொடர்ந்து தொழில் நடத்த முடியாத நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. பரம்பரையாகவே நகரத்தார் இந்தத் தொழிலை இந்தியாவில் மட்டுமல்ல, மலேசியா, சிங்கப்பூர், தாய்லாந்து போன்ற நாடுகளிலும் தொடர்ந்து நடத்தி வருகிறார்கள். இனிமேல் அவர்கள் வேறு தொழிலை கற்றறிந்து வாழ இருப்பது மகிழ்ச்சிக்குரிய செய்திதான். அவர்களுடைய அசலுக்கு ஒன்றும் நஷ்டம் ஏற்பட்டு விடாது என்றும், இந்தச் சட்டத்தின் நோக்கமே ஆறு மாத காலத்திற்கு வட்டி வாங்குவதை நிறுத்தி வைப்பததான் என்றும் மாண்புமிகு அமைச்சரவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அடுத்த முறை சட்டம் கொண்டுவரும்போது, அதைக் கொண்டுவருவதற்கு முன்பாகவே இதுபற்றியெல்லாம் பரிசீலிக்க வேண்டும். மத்திய அரசின் ஆலோசனையின் பேரில் தான் இந்தச் சட்டம் கொண்டு வரப்பட்டது என்று நினைக்கிறேன். நம்முடைய மாநிலத்தைப் பொறுத்தவரை, 500 கோடி ரூபாய் அளவுக்கு நகரங்களிலும் கிராமங்களிலுமாக பொதுமக்களிடம் லேவாதேவிக்காரர்களுடைய பணம் சுற்றிக்கொண்டிருக்கிறது. கிட்டத்தட்ட ரூபாய் 750 கோடி அளவுக்கு அவர்கள் பணம் கொடுத்திருக்கலாம் என்றும் தகவல் சொல்லுகிறார்கள். நான் பார்த்தவரையில், இவ்வாறு தொழில் செய்பவர்கள் நகரப்புறங்களிலும் கிராமப்புறங்களிலும் அதிகமாகக் காணப்படுகிறார்கள். நம்முடைய மாநிலத்து வரவு-செலவுத் திட்டத்திற்கு ஒதுக்கிடும் அளவுக்கு அவர்கள் பணம் கொடுத்திருக்கிறார்கள். மேலும் 750 கோடி ரூபாய், 800 கோடி ரூபாய் அளவுக்கு மேலாகக் கூட இருக்கலாம் என்று சொல்லுகிறார்கள். இந்த மாநிலத்திலேயுள்ள மக்கள் தங்களுடைய அவசரக் காரியங்களுக்கு நகைகளை அடகு வைத்து இவர்களிடமிருந்து தான் பணம் பெற்றுக்கொள்கிறார்கள். அவர்கள்

160 தமிழ்நாடு, 1975-ஆம் ஆண்டு, கடன் பெற்றோர் (தற்காலிக நிவாரண) சட்ட முன்வடிவு (சட்ட மன்றப்பேரவை சட்டமுன் வடிவு எண் 28/1975)

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

[1975 அக்டோபர் 25]

(5) அரசிடல் சட்ட முன்படிவுகள் தொடர்ச்சி—

இன்றையதினம் அந்தத் தொழிலை விட்டு விட்டால், பணம் தேவைப் படுகிறவர்களுக்கு யார் பணம் கொடுப்பார்கள்? வங்கிகள் மூலமாக கிராமப்புறங்களிலே இருக்கிறவர்களுக்குப் பணம் கடன் கொடுப்பதாக மத்திய அரசாங்கத்திலே சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். வங்கிகள் கடன் கொடுக்கின்றன. நான் அதை மறுக்கவில்லை. ஆனால் எவ்வளவு கொடுக்கிறார்கள் என்பதை நாம் பார்க்க வேண்டும். ஒரு நகையை வைத்து கடன் கேட்டால், தேவைப்படும் பணம் கொடுக்க மாட்டேன் என்கிறார்கள். குறைந்த அளவு பணம் தான் கொடுக்கிறார்கள். ஆகவே வங்கிகள் மூலமாகக் கடன் கொடுக்கும்போது, கொடுக்கும் கடன் தொகையைக் கொஞ்சம் அதிகமாகக் கொடுக்கும்படி அரசு ஆணையிட வேண்டும். விவசாயிகளுக்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் உண்டாகும் வகையிலே தான் இப்பொழுது வங்கிகள் மூலம் கடன் கொடுக்கிறார்கள். ஒருவருடைய வீட்டில் ஒரு குறிப்பிட்ட நிகழ்ச்சி, ஒரு கல்யாணம் அல்லது சாக்காடு போன்ற நிகழ்ச்சிகள் ஏற்பட்டால், அதற்கு அவசரமாகப் பணம் வேண்டுமென்று சொன்னால், நம்முடைய கூட்டுறவு வங்கிகளோ, அரசாங்கமையாக்கப்பட்ட வங்கிகளோ பணம் கொடுக்கத் தயாராக இல்லை. மத்திய அரசிலே நிதியமைச்சராக இருக்கும் திரு. சி. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் கிராமங்கள்தோறும் இந்தமாதிரியான வங்கிகளைத் திறக்கப் போகிறோம் என்று சொல்லுகிறார்கள். மாநில அரசோ, மத்திய அரசோ வரக்கூடிய நான்கு அல்லது ஐந்து ஆண்டுகளுக்குள்ளாக 500 கோடி ரூபாய்க்கு மேலாக வங்கிகளுக்கு ஒதுக்கி, அப்படி ஒதுக்கப்பட்ட பணம் ஏழை எளிய மக்களுக்குக் கடனாகப் போய்ச் சேரும் என்று நான் நினைக்கவில்லை.

THIRU S. NARAYANASWAMY: Mr. Deputy Chairman, may I inform the hon. Member that jewel loans are prohibited by the nationalised Banks?

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்: கருர் வைசியா டாங்க், லட்சுமி விலாஸ் பாங்க் மற்றும் தஞ்சாவூர் பெர்மனன்ட் நிதி வங்கி போன்றவைகள் இது மாதிரி அவசரமாகப் பணம் தேவைப்பட்டால், தேவையான பணம் கொடுத்து உதவுகிறார்கள். அது மாதிரி மத்திய அரசோ, மாநில அரசோ வங்கிகள் மூலம் 500 கோடி ரூபாய் ஏற்பாடு செய்து வருவதற்கு கிட்டத்தட்ட 5 ஆண்டுகள் ஆகும். ஆகவே ஐந்து ஆண்டுகளாவது அவர்கள் தொடர்ந்து நடத்துவதற்கு அனுமதிக்க வேண்டும். வட்டிக்கடைக்காரர்கள் மட்டுமல்ல, இங்கு இருப்பவர்களாய் இருந்தாலும் சரி, வெளியில் இருப்பவர்களாயிருந்தாலும் சரி, நஷ்டத்துக்காக ஒரு தொழில் நடத்த மாட்டார்கள். யாருமே லாபம் சம்பாதிக்கத்தான் தொழில் செய்ய முற்படுவார்கள். வட்டிக்கு நஷ்டம் வந்தால்கூட, ஒருவேளை அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளலாம்; முதலை இடந்து அந்தத் தொழிலை நடத்த யாருமே முன்வரமாட்டார்கள். ஜனவரி, பிப்ரவரி மாதத்திலே சட்டம் கொண்டு வந்தால், சாதாரண மக்களுக்கு எப்படிக்க கடன் வழங்குவது போன்ற விஷயங்களைப் பற்றி முடிவு செய்துகொண்டு, அதன் பிறகு

தமிழ்நாடு 1975-ஆம் ஆண்டு கடன் பெற்றோர் (தற்காலிக 161
நிவாரண சட்டமுன் வடிவு (சட்டமன்றப்போவை
சட்டமுன் வடிவு எண் 28/1975.)

1975 அக்டோபர் 25] (திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்)

கொண்டுவர வேண்டும். இன்னொன்று, இந்த லேவாதேவி தொழிலிலே இருக்கும் இன்னொரு வேறுபாட்டைப்பற்றியும் நான் இங்கு தெரிவித்துக் கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். இந்தப் லேவாதேவிக்காரர்களிலே மிகவும் மோசமானவர்கள் பட்டாணியர்கள். இந்த பட்டாணியர்கள் 120 சதவிகிதத்துக்கு மேல் கடனுக்கு வட்டி வாங்குகிறார்கள். உதாரணத்திற்குச் சொல்ல வேண்டுமென்றால், ஒருவருக்கு 100 ரூபாய் கடன் கொடுக்கிறார்கள் என்றால், பணம் கொடுக்கும்போதே 10 ரூபாய்வட்டி பெற்றுக்கொள்கிறார்கள். பிறகு மாதந்தோறும் 10 ரூபாய் வட்டியாக பெற்றுக்கொள்கிறார்கள். இன்னும் சில இடங்களிலே இந்த பட்டாணியர்கள் 140 சதவிகிதம் வட்டி வாங்குகிறார்கள். நாட்டுக்கோட்டை செடியார்களுக்கும் இந்த பட்டாணியர்களுக்கும் உள்ள வித்தியாசம் என்னவென்றால், இவர்கள் கடையில் உட்கார்ந்துகொண்டு வியாபாரம் செய்கிறார்கள் அவ்வளவு தான். பொதுவாக இந்தப் பட்டாணியர்கள் நடுத்தர நிலையிலுள்ள அரசாங்க ஊழியர்களுக்கும் தனியார் நிறுவனங்களில் பணிபுரியும் ஊழியர்களுக்கும் பணத்தைக் கடனாகக் கொடுத்து சம்பள நாளில் அவர்களை அடிப்பதாகப் பயமுறுத்தி, மிரட்டி பணத்தை வாங்குகிறார்கள். பட்டாணியர்களின் செயல்களைத் தடுப்பதற்காக தனியாக ஒரு சட்டம் கொண்டுவர வேண்டும். பட்டாணியர்களையும் லேவாதேவிக்காரர்களையும் ஒன்றாகக் கருதக்கூடாது முதலில் அவர்களின் செயல்களைத் தடுப்பதற்குத் தான் சட்டம் கொண்டு வர வேண்டும். பட்டாணியர்களுடைய தொழிலைத் தமிழகத்தில் செய்யக் கூடாது என்று தடை செய்வதற்கான சட்டம் கொண்டுவர வேண்டும். அவர்களையும் இவர்களையும் ஒருங்கிணைத்துப் பார்க்க வேண்டாம். பேரவையிலே கூட இதுபற்றிப் பேசப்பட்டதாகத் தெரிகிறது. சட்டப்படி இந்த லேவாதேவிக்காரர்கள் 12 சதவிகிதம் வட்டி வாங்கலாம் என்று இருக்கிறது. சாதாரணமாக நம்முடைய அரசுடமையாக்கப்பட்ட வங்கிகளில் கூட சிறு தொழில் நடத்துபவர்களுக்கு பணம் கடனாகக் கொடுத்து அவர்களிடமிருந்து 18 சதவிகிதம் வட்டி வாங்குகிறார்கள். 12 சதவிகிதம் வட்டி என்ற வீதத்தில் பணம் கடன் கொடுத்து வியாபாரம் செய்வதாக நான் யாரையும் அறியேன். 12 சதவிகிதம் வட்டி வாங்க வேண்டுமென்று சட்டத்தில் இருந்தாலும் கூட, நடைமுறையில் அப்படி நடக்கிறதா என்று பார்த்தால், இல்லை. 28 சதவிகிதம் முதல் 36 சதவிகிதம் வரை அவர்கள் வட்டி வாங்குகிறார்கள். அவர்களும் பெரும் பணக்காரர்கள் அல்ல. அவர்கள் வெளியிலிருந்தும்; வங்கிகளிலிருந்தும் 18 சதவிகிதத்துக்கு மேல் வட்டி கொடுத்து பணம் வாங்கித் தான் தொழில் நடத்துகிறார்கள். 18 சதவிகித வட்டிக்குப் பணம் எடுத்து தொழில் நடத்தும் அவர்கள் 34 சதவிகித வட்டிக்குப் பொது மக்களுக்குப் பணம் கடனாகக் கொடுக்கிறார்கள். இந்த லேவாதேவிக்காரர்களைப் பொறுத்தவரையில், 21 சதவிகித வருமான வரி விதித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். சட்டப்படி வருமானவரி இவர்களிடம் விதித்திருப்பது 21 சதவிகிதம் வட்டி வாங்குவது 36 சதவிகிதம். இவ்வளவு சட்டங்களையும், இவ்வளவு அதிகாரங்களையும் வைத்துக்கொண்டும் துணை ஆட்சித் தலைவர்கள், ஆர். டி. ஓ., தாசில்தார்கள் போன்றவர்கள் எல்லாம் கடைக்கு 100 ரூபாய் வீதம் வாங்குகிறார்கள். ஒரு தாசில்தார் வீட்டில் கல்யாணம் என்றால், 20 ஆயிரம் ரூபாய் வாங்குகிறார்கள். ஆர். டி. ஓ. வெளியில் போகும்போது, கார் யோன்ற வசதிகளைச் செய்து கொடுக்கிறார்கள். இப்படி

162 தமிழ்நாடு 1975-ஆம் ஆண்டு கடன் பெற்றோர் (தற்காலிக நிவாரண சட்டமுன் வடிவு (சட்டமன்றப்பேரவை சட்டமுன் வடிவு எண் 28/1975.)

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

[1975 அக்டோபர் 25]

அதிகாரிகளுக்கு வேண்டிய வசதிகளைச் செய்து கொடுத்து, இந்த வட்டியை 21 சதவிகிதத்திலிருந்து 36 சதவிகிதம் வரை வாங்கிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

(பிற்பகல் 4-50)

ஆகவே அரசுக்குச் சொல்வது, இதிலே கண்ணை மூடிக்கொண்டிருப்பதிலே எந்தவிதப் பயனும் கிடையாது. ஏன் கொடுக்கிறார்கள் என்று சொன்னால், பணத்திற்காக அவஸ்தைப்பட்டுப் போய் அவர்களிடத்திலே நிற்பவர்கள் 120 சதவீதம் கொடுப்பதற்குத் தயாராக இருக்கிறார்கள். இன்னொன்றைக்கூடச் சொல்வேன். வாங்க வேண்டாம் என்று சட்டத்திலே போட்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் இப்போது என்ன நடக்கிறது என்று சொன்னால், எப்போதும் கடன் வாங்குகிற சில வாடிக்கையாளர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள், ஜனவரி அல்லது பிப்ரவரி மாதத்தில் இந்தச் சட்டம் போய்விடும், திரும்பவும் அவர்கள் அந்தச் செட்டியாரிடத்திலே தான் போய் நிற்க வேண்டும். அப்படிப் போகிறபோது, வட்டிக்குப் பணம் கொடுக்கமாட்டேன் என்று சொன்னால், அவன் பணத்திற்கு எங்கே போக முடியும்? இப்படி கடன் கொடுப்பவர்கள் ஒரு சங்கம் வைத்திருக்கிறார்கள். ஆகவே, இவன் கடன் வாங்குவதற்காக வேறு ஒரு ஊருக்குச் சென்று கடன் கேட்டால், அங்கேயும் அவர்களிடம் இவனுக்குப் பணம் கொடுக்காதே என்று இங்குள்ளவர்கள் சொல்லிவிடுகிறார்கள். கடன் வாங்காமல் அவன் பிழைக்கவும் முடியாது. ஆகையினால், அவன் “சட்டம் இருக்கட்டும் சார், நான் வட்டியைக் கொடுத்து விடுகிறேன்” என்று சொல்லி, இன்றைக்கும் லேவாதேவி நடந்துகொண்டு வருகிறது. இந்தச் சட்டத்தால் முதலே போய் விடுமோ என்ற பயத்தின் காரணமாகத்தான் கொடுக்க மறுக்கிறார்கள்.

12 சதவிகிதம் வட்டி என்பது, நாம் கண்ணை மூடிக்கொண்டு போட்டிருக்கிற சட்டமே தவிர, வேறு அல்ல. 24 சதவிகிதம் என்று உயர்த்துங்கள், தவறு இல்லை. ஆனால் 24 சதவிகிதத்திற்கு மேல் யாரும் வாங்கமுடியாத படி நிர்வாகம் அமைக்க வேண்டும். 12 சதவிகிதம் என்று போட்டு நிர்வாகத்திலே கோளாறுகள் வைத்துக்கொள்வதிலே எந்தவிதப் பலனும் இல்லை. அடுத்தப்படியாக, இந்தப் பிரச்சினையைப்பற்றி வேறு முக்கியமான குறிப்புகள் என்னிடத்திலே இல்லை. ஆகவே இந்தத் தற்காலிக நிவாரண மசோதாவை நான் முழுமனதாக ஆதரிக்கிறேன். இது வரவேண்டிய மசோதா. ஆனால் இதிலுள்ள குறைபாடுகளைக் கவனித்து, அடுத்த முறை இந்தச் சட்டம் வருகிறபோது, அதற்குத் தகுந்த மாதிரி இந்தச் சட்டத்தை இயற்ற வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய பேச்சை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

தவத்திரு குன்றக்குடி அடிகளார் : மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, கடன் பெற்றோர்களுக்கு உரிய பாதகாப்பைக் கொடுப்பது இன்றைக்கு இருக்கிற சமூக நெருக்கடிகள் நியாயத்தின் அடிப்படையில் வரவேற்கத்தக்க ஒரு கொள்கையே என்பதில் இரண்டுவித கருத்துக்கு இடமிருக்காது. ஆனாலும், மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. சுவாமிநாதன் சொன்னது போன்று இலங்கை, பர்மா, மலேயா போன்ற நாடுகளிலிருந்து

தமிழ்நாடு 1975-ஆம் ஆண்டு கடன் பெற்றோர் (தற்காலிக 163
நிவாரண சட்டமுன் வடிவு (சட்டமன்றப்பேரவை
சட்டமுன் வடிவு எண் 28/1975.)

1975 அக்டோபர் 25] [தவத்திரு குன்றக்குடி அடிகளார்]

அங்கே தொழில் நடத்த முடியாமல் வெளியேறிவந்த நகரத்தார்கள் பலபேர் இங்கே இதைத் தொழிலாக வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதுவும் பெரிய முதலாளிகள் அல்ல. 50 ஆயிரம், ஒரு லட்சத்திற்குள்ளாக, வீட்டிலுள்ள மனைவிமார்களின் நகைகளை வாங்கி வைத்துக்கொண்டு அதை ஒரு ஜீவனோபாயத் தொழிலாகவே உடைய சிறு முதலாளிகள் நகரத்தார் களிலே பலர் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் பர்மா, இலங்கை ஆகிய நாடுகளிலிருந்து வெளியேறிவந்த அகதிகள் போல்—ஆனால் கொஞ்சம் மூலதனம் உள்ள அகதிகள் போல்—நடத்தப்பட வேண்டியவர்கள். அவர்களுக்குச் சிறந்த பாதுகாப்பு வழங்காது போனால், இன்னொரு புதுவிதமான அகதிகள் தோன்றக்கூடிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டுவிடும். அந்த அடிப்படையை அரசு கவனத்தில் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்பது என்னுடைய ஆசை.

கிட்டத்தட்ட ஐந்து லட்சத்திற்கு மேலாக, 50 ஆயிரம், 20 ஆயிரம் என்று வீட்டு மூலதனத்தை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அன்பு கூர்ந்து அவர்களுக்குப் பாதிப்பு ஏற்படாமல் கவனமாகப் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும்.

நடப்பு ஆண்டிலே, நிதி நெருக்கடி ஏற்பட்டிருக்கிற ஆண்டிலே பாதிப்பு ஏற்பட்டிருக்குமானால், வட்டியை தள்ளுபடி செய்வதிலே தப்பு இருக்க முடியாது. ஆனால் கொடுக்கக்கூடாது என்ற பழக்கத்தின் காரணமாக நீண்ட நெடுங்கால பாக்கிகள் இருக்குமானால், அந்தப் பழக்கத்திற்கு நாம் ஊக்கம் கொடுக்க வேண்டுமா என்பதையும் அரசு எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும்.

வட்டி அசலுக்கு மேலே ஒரு பாதி கடந்துவிட்டால், வஜா செய்வதிலே தப்பு இருக்க முடியாது. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக அவர்களிடத்திலே, வேறு மாநிலங்களில் இருப்பது போல் முதலுக்கு ஆபத்து வந்துவிடுமோ என்ற பயம் இப்போது இருக்கிறது. மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் இதைப்பற்றிக் கீழ்ச் சபையிலே குறிப்பிடும்போது, வந்தாலும் வரலாம் என்பது போல் அறிவித்திருக்கிறார்கள். அப்படிப் பட்ட ஒரு பயங்கரத்தை இப்போது உண்டாக்குவது, அமைதிக்குறையையும், சலசலப்பையும் உண்டாக்கும். இதை அமைச்சர் அவர்கள் அன்பு கூர்ந்து எண்ணிப்பார்க்க வேண்டும்.

அடுத்து, நெருக்கடி ஏற்பட்ட பிறகு, நம்முடைய சாதாரண அங்கத்தினர்களுக்கு, கூட்டுறவு வங்கிகளிலே நகைகளின் பேரிலே கடன் கொடுக்கலாம் என்று நடைமுறையிலே இருக்கிறது. ஆனால், அதை நடைமுறையிலே சாதித்துப் பார்க்கிறபோது, மனிதனை மனிதனை மதிக்கக்கூடிய நடைமுறை இன்னும் அந்த இலாக்காக்களுக்கு வரவில்லை. பேப்பர்கள் தான் அதிகமாகப் பேசுகின்றன. ஆனால், தனியாகக் கொடுக்கிறவர்கள், தேற்று தெரியும், முந்தானா தெரியும், நாளைக்கு வந்து பத்திரத்தில் கையெழுத்துப் போடுங்கள் என்று ரூபாயைக் கொடுத்துவிடுகிற பழக்கம் இருக்கிறது. ஆனால் இங்கே, உயிர் போகின்ற நிலைமையில் போய் கேட்டால்கூட 3 நாள் ஆகும் கடன் கிடைக்க. ஆகவே அந்தக் கூட்டுறவு வங்கிகளில் நடைமுறையினைச் சலப்படுத்த முடியுமா என்பதைப் பார்க்க வேண்டும்.

164 தமிழ்நாடு 1975-ஆம் ஆண்டு கடன் பெற்றோர் (தற்காலிக நிவாரண சட்டமுன் வடிவு (சட்டமன்றப்பேரவை சட்டமுன் வடிவு எண் 28/1975.)

[Thiru A. R. Damodaran]

[1975 அக்டோபர் 25]

தனியாரிடத்திலே தடைகளைப் போட்டுவிட்டு, அரசுத் துறையிலே கூட்டுறவு வங்கிகளிலே இருக்கும் நடைமுறையை எளிமைப்படுத்தாது போனால், அன்றாடம் வாழ்க்கையிலே பல பேருக்குச் சிக்கல்கள் ஏற்படும், அது பெரிய தீராத வேதனையாகப் போய்விடும் என்பதை நான் இங்கு கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகிறேன். வாங்குகிறவர்களுக்கும் சில சலுகைகள் தேவைப்படுகின்றன. கடன் கொடுத்தவர்களையும் அதாவது நான் குறிப்பிட்ட மத்தியதர நகரத்தார்கள் இருக்கிறார்களே, அவர்களைப் போல் உள்ளவர்களை, அரசு பரிவோடு கவனித்து நடவடிக்கைகள் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று துணைத் தலைவர் அவர்களின் மூலமாக அரசுக்கு நினைவூட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

* THIRU A. R. DAMODARAN: Sir, the Tamil Nadu Indebted Persons (Temporary Relief) Act, 1975, is in replacement of two Ordinances that were issued before the Houses of the Legislature were convened, and I would first like to state that there is always a danger in introducing a Bill such as this following an Ordinance because some of the definitions are likely to be rather not precise. One such definition which I would like to point out to the hon. Members of this House, before I pass on to the more substantive points relating to this Bill, is the definition that a person shall not be deemed to be an indebted person, if he has in both the financial years ending on the 31st March 1974 and the 31st March 1975, been assessed to income-tax under the Income-tax Act, 1961. Sir, under the Income-tax Act, 1961, there are assesseees who have income-tax years ending with December 31 and also September 30 and it is not strictly necessary that an assessee should complete his accounting period on the 31st March of 1974 or on the 31st March 1975. This is likely to result in all sorts of legal complications because many persons are likely to go to Court on this issue, and I would like the Government to consider whether in defining the income-tax assessment years, they should not put it in a little more explanatory form so that all the assessment years, whether they end with 30th September or 31st December, are taken into account in considering the class of persons who should not benefit from the Act, and who should be excluded from receiving the benefits of this Act.

Sir, the other point is that in this Act, we have sought to exclude income-tax assesseees, sales tax assesseees and property tax assesseees, the annual rental value of whose property is not less than Rs. 2,400. The above persons are to be excluded from the benefits of the Act. Sir, the idea of the Act is very good. It seeks to give relief to a class of persons who are earning perhaps Rs. 700 or Rs. 800 per month and it was felt suddenly by some Governments and gradually by other Governments that this class of persons should receive some relief in

1975 அக்டோபர் 25] [Thiru A. R. Damodaran]

the year 1975 and, therefore, Sir, many State Governments are now passing legislation of this kind. I have no comments to make on the objectives of such legislation and we will accept it in good faith. But may I point out that when the Government seek to exclude the sales tax assesseees and income-tax assesseees, why should the Government not have been more precise in defining the income of the persons who should derive the benefits of this Act? My whole point is that we should have clearly stated that those persons whose monthly income either by way of salary or otherwise is Rs. 500—or if the Government feel that it should be Rs. 600 per month, I have no objection if they alter it to Rs. 600—are not entitled to the benefits of this Act. They should have come out with a clear definition that the persons who are drawing a salary of Rs. 600 or who are having a gross income of Rs. 600 per month are not entitled to the benefits of this Act because they certainly do not belong to the so-called weakened section of the community. We must realise that there are a number of people, salaried employees in the pay range of Rs. 300, 400 and 500 who have borrowed money and I see no reason at all why this facility should have been extended to this class of persons also because these persons may not be income-tax assesseees. One can earn up to Rs. 12,000 to Rs. 14,000 per annum without paying income-tax, by taking advantage of various investment opportunities that have been allowed. For example, interest on bank deposits to the extent of Rs. 3,000 is excluded from the income for the purpose of income-tax. Investment in the Unit Trust of India fetching income up to Rs. 2,000 is excluded from the purview of income-tax. Then you have the basic exemption that has been raised to Rs. 8,000 Insurance premia paid are excluded from the income for the purpose of income-tax. It may go up to Rs. 13,000 and income-tax will not be levied. Therefore, Sir, I feel that the Government would do well be levied. Therefore, Sir, I feel that the Government would do well to consider whether a more precise definition about the type of persons who should not be benefited by this Act could not have been embodied in this Bill. The reason why I state is that such things occur when we pass the Bill in haste without referring the Bill to any sort of Select Committee. Since it is too late for us to seek to amend this Bill, I would commend to the Hon. Minister kindly to consider this matter and to see if another Ordinance could not be promulgated. It is possible to do so after the Legislature session is prorogued since it is impossible to take this Bill back to the Lower House. It will be possible to issue another Ordinance wherein the

[Thiru A. R. Damodaran]

[1975 அக்டோபர் 25]

பிற்பகல் 5-00

definition of the persons who should be benefited by this Act could be clearly stated. As my hon. Friends Thiru S. Narayanaswamy and Thiru Swaminathan have pointed out, the objective of the Bill, though good, touches merely the outer fringe of a gigantic problem. It may be all right for us to say that we have freed so many lakhs of people from debt. But in actual fact, if you want my honest opinion, the number of persons who are likely to be benefited from this will represent a very microscopic fraction of the people who go to private money-lenders for borrowing. My hon. Friend Thiru G. Swaminathan said that it is customary, it is the practice in our country for gold ornaments to be surrendered by the people in the villages and these gold ornaments keep on going to the pawn shop and coming back to the owner. It is not as if they pledge the ornament once in a way and then redeem it. Every year during every agricultural season, that particular ornament goes to the pawn shop and the person takes the loan and uses it for whatever purpose he wants it. Again after five to six months when he needs it, he goes back to the pawn shop and redeems the jewel. Will the Government be able to tell us whether they have created any agency to supplant these usurious money-lenders? I accept the desirability of the old adage "Neither a borrower nor a lender should you be". But nowadays the people cannot help themselves to such money-lenders, because, in my opinion, there is no Co-operative Bank, there is no non-scheduled Bank, there is no Scheduled Bank, there is no financial society which is prepared to give a consumption loan to any person who requires it. Even in the Banks, people are prepared to advance money for conducting business or for growing a crop as in the co-operative institutions. Mostly they are called production loans. If you are prepared to borrow Rs. 1,000 for a high-yielding variety crop, they will be able to finance you. If you say, "I wish to perform the marriage of my daughter and I require a sum of Rs. 300—not a sum of Rs. 3,000 or Rs. 30,000" and if a small middle class family requires a sum of Rs. 500 or Rs. 600 for the marriage, the only person available to them is the private money-lender which is an unfortunate fact but that is the fact. I do not know how the Government is going to solve this problem which will continue even after the passing of this Bill. My hon. Friend Thiru Swaminathan said that the entire credit structure was being dried up. My fear is that the rate of interest which is now somewhere between 32 and 34 per cent may jump up to 50 per cent, considering the risk involved in money-lending and this is where we are going to hurt the people

1975 அக்டோபர் 25] [Thiru A. R. Damodaran]

even more by passing such Bills. Instead of bringing them relief, we are likely to increase the already extortionate rate of interest that is being charged by private money-lenders. The registered pawn-brokers may be in difficulties, I agree; but the greater difficulty is that we have been passing Bills of this nature, either giving moratorium on the repayment of debt or trying to cancel the interest charges, done with the best of intentions, but done at the same time without realising that we have not created an alternative agency to supplant the private money-lenders. In the State of Pondicherry and in almost all the former French settlements, there is a very good system, the "Public Notaire system" as they call it, whereby all promissory notes of money-lenders are registered in a Government office. They have a system whereby no person can give a loan of Rs. 250 or Rs. 500 without registering it; if it is Rs. 100 or Rs. 50, it is omitted. There is a system by which every person who lends money has to register it in the presence of Notaire Public, as they call it. I would like the Government of Tamil Nadu to investigate whether, without introducing too much of bureaucratic control and bureaucratic corruption about which my hon. Friend Thiru Swaminathan has already mentioned, without bringing in all the creeping dangers of a bureaucracy exercising too much power, we cannot safeguard the interests of the borrowing public by introducing some such system whereby a degree of supervision, real supervision, could be exercised by the State in the case of those who happen to resort to money-lenders.

Sir, I would like also to add one point. I do not know if hon. Members will agree and I do not know if even the Government will agree to it. I believe that the time has come when while introducing such social welfare measures, one of the primary objectives of Government should also be kept in view. I would like to make a recommendation to the Hon. Minister that the benefit of such Acts should not be passed to families who have more than three children. I want all persons who have more than three children to be excluded from the purview of all such social welfare measures. It is not that I want them to withdraw the benefits. But, in so far as free education is concerned, I would like free education to be limited to three children and the fourth child should pay for it. In the case of medical facilities, free medical facilities may be given for three children and it should not be passed on to the fourth child. People having a fourth child should be able to pay according to their capacity. If family planning and control of population is one of the real objectives of Government, this has to be resorted to. I can

[திரு. எஸ். ராமகிருஷ்ணத் தேவர்] [1975 அக்டோபர் 25]

say that the population growth is going to be a very real danger considering the explosion that is taking place. We have advanced by 150 millions in ten years and I do not want to explain to hon. this House the dangerous rate at which India's population is multiplying. No amount of legislation is going to solve the problem. I would not advocate compulsory population control because that will hit various religious susceptibilities amongst the Christian community, amongst the Muslim community and the Catholics. They may not like this idea. Therefore, I do not want the implementation of population control to be so rigorous. But, at least while introducing such social welfare measures, the Government may consider the desirability of excluding these persons so that every time a measure is passed like this, the people should realise that "if I have a fourth child I will not get all these benefits that my neighbour is getting and he is having only three children". This is for the kind acceptance of the Government.

(பிற்பகல் 5-10)

திரு. எஸ். ராமகிருஷ்ணத் தேவர்: மாண்புமிகு துணைத் தலைவர் அவர்களே, கடன் சம்பந்தமாக அரசு கொண்டுவந்திருக்கின்ற இந்தச் சட்டம் நல்லது செய்ய வேண்டும் என்ற முறையில் கொண்டுவரப் பட்டிருக்கின்றது. அது இன்றைக்கு எப்படி இருக்கிறதென்றால், குளிக்கப்போய் சேற்றை அள்ளிப் பூசிக்கொண்ட மாதிரி இருக்கிறது. நமது மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. சுவாமிநாதன் அவர்கள் கூட பெரிய ஸ்கேலில் அதைப்பற்றிச் சொன்னார்கள். கடன் கொடுப்பவர்கள் எல்லாம், நாட்டுக்கோட்டையார்களெல்லாம் அந்தத் தொழில் பண்ணினார்கள் என்றும், நன்மை பண்ணினார்கள் என்றும் சொன்னார்கள். எல்லோரும் தங்களுக்கு நன்மை கிடைக்க வேண்டும், அதனால் அடுத்தவர்களும் நன்மை அடைய வேண்டும் என்ற நோக்கத்தில் தான் செய்கிறார்கள். நகையை ஈடு வைத்து பணம் கடன் வாங்குகிறோம். இப்போது வாங்கிய பணத்துக்கு வட்டி கொடுக்க வேண்டாம்.

முன்பெல்லாம் பத்து பவுன் நகையை வைத்து பணம் எடுக்க வேண்டும் என்று சொன்னால், அந்த நகையைக் கொடுத்து, அதைப் பெற்றுக் கொண்டேன் என்று ஒரு சீட்டு வாங்கிவிட்டுத்தான், பணம் பெற்றுக் கொண்டார்கள். அடகுக் கடைக்காரர்களும் வாங்கிய நகைக்கு சீட்டுக் கொடுத்துக் கொண்டதான் பணத்தைக் கொடுத்தார்கள். மேலும், இன்னரிபமிருந்து இவ்வளவு பணம் வாங்கியிருக்கிறேன், அதற்கு இவ்வளவு வட்டி கொடுக்க வேண்டும் என்றெல்லாம் தெளிவாகச் சொன்னார்கள். அப்போதெல்லாம், வாங்கும் பணத்துக்கு 'முதலிலேயே வட்டி' என்று சொன்னதே கிடையாது. 100-ரூபாய் கடன் வாங்கினால், 100-ரூபாய்தான் வாங்கியிருப்பதாக எழுதிக் கொடுத்தார்கள். அந்த மாதிரித் தொழில் நடத்தினார்கள்.

(மாற்றுத் தலைவர் திரு. எல். பலராமன் தலைமை)

ஆனால் இப்போது, முன்பு கொடுத்து வந்த அந்தச் சீட்டு கூட கொடுக்காமல், நகையைப் பெற்றுக் கொண்டு பணத்தைக் கொடுக்கின்றார்கள். ரூபாய் கொடுப்பதற்கு ஒரு சிறிது 'ரேட்' போட்டு, இவ்வளவு ரூபாய்தான் அவர்களிடமிருந்து வாங்க வேண்டுமென்றும், அதற்கு இவ்வளவு வட்டிதான் என்றும் நிர்ணயிக்கும் ஒரு நிலையை அரசாங்கம் கொண்டுவந்திருந்தால், ரொம்பவும் வசதியாக இருக்கும். பட்டாணியர்களைப்பற்றிச் சொன்னார்கள். அவர்கள் பணம் கொடுக்கின்றார்கள். அவ்வாறு பணம் கொடுத்துவிட்டு, அதற்குரிய வட்டியையும் முன் கூட்டியே எடுத்துவிட்டு, பின்பு சம்பள நாளில் காத்து நின்று பிடித்த பிடியிலேயே அந்தப் பணத்தை வசூல் பண்ணுகின்றார்கள். ஆக, தற்போது நகையைப் பெற்றுக்கொண்டதற்கு ஒரு சீட்டு கூட கொடுக்காமல் தான் பணம் கொடுக்கின்றார்கள். இப்படி வாங்கிவைக்கும் நகை இவர் செத்தாலும் போச்சு, இல்லை அந்த நகையைக் கொண்டுவந்து வைத்தவர் செத்தாலும் போச்சு, இந்த நிலைமையில் தான் தொழில் நடந்து கொண்டு வருகிறது.

எங்கள் மாவட்ட ஆட்சித் தலைவரிடம் ஒருவன் மனு கொடுத்தான். என்னவென்றால், "40-ரூபாய் நான் ஒருவரிடமிருந்து கடன் வாங்கினேன். தற்போது ஒன்பது மாதம் ஆயிற்று. அதற்கு 400-ரூபாய் வட்டி" என்று. அதை கந்து வட்டி என்று சொல்வார்கள். அது என்ன வட்டி என்று எனக்குப் புரியவில்லை. இந்த மாதிரியெல்லாம் தொழில் நடந்து வருகின்றது. ஆகவே, அந்தத் தொழிலை நிறுத்துவதற்கு தக்க நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். அரசு தற்போது நல்ல சௌகரியம் பண்ணியிருக்கிறது. இது வரவேற்கக் கூடிய ஒரு காரியம் தான். ஆனால் இந்தச் சட்டத்தை வைத்துக் கொண்டு, சீட்டு கொடுக்காமல் நகையைப் பெற்றுக் கொண்டு பணம் கொடுப்பதால், பின்னால் கூட அந்த நகையைக் கேட்க இயலாத ஒரு சூழ்நிலை இருக்கிறது. எத்தனையோ ஏழை எளிய மக்கள் இந்தமாதிரி நகையைக் கொடுத்துவிட்டு பின்பு அடகுக் கடைக்காரனுக்கு அடிமையாக இருக்கக் கூடிய ஒரு நிலைமை இருக்கிறது. உச்சவரம்புச் சட்டத்தில் என்ன நடந்ததோ, அதில் எப்படி நிலங்கள் வைத்திருந்தவர்கள் அடிமையானார்களோ அந்தமாதிரித்தான் நகையைக் கொண்டுபோய் 100 வைத்தவனும் அடிமையாகத்தான் இருக்க வேண்டிய நிலைமை இருக்கிறது. ஒரு சீட்டு-நாட்டு இல்லாமல் இருக்கிறது. ஒரு பத்து பவுன் நகையைக் கொண்டு போய் வைத்திருக்கிறேன் என்றால், அது எப்படி திருப்பிக் கிடைக்கும்? அதற்கு வழிவகை செய்யாமல் இப்படியெல்லாம் நன்மை செய்திருக்கிறோம் என்று சொல்வதில் எந்தவிதப் பயனும் இல்லை. ஆகவே, அதற்கு ஒரு முடிவு செய்ய வேண்டும். அது இல்லாமல் சும்மா, 'நாங்கள் செய்துவிட்டோம், நாங்கள் நல்லது செய்து விட்டோம்' என்று மட்டும் சொன்னால் எப்படி? நல்லதைத்தான் செய்திருக்கிறார்கள். ஆனால் அது இன்னொரு முறையில் தான் வருகிறது. தற்போது சீட்டு இல்லாமல்தான் பணம் வாங்கவேண்டிய சூழ்நிலை இருக்கிறது. படித்தவர்களும் அப்படித்தான் வாங்குகின்றார்கள். விவரம் தெரிந்தவர்களும் அப்படித்தான் வாங்குகின்றார்கள், விவரம் தெரியாத

[திரு. கே. ராஜாராம்] [1975 அக்டோபர் 25]

வர்களும் அப்படித்தான் வாங்குகின்றார்கள். ஆக, இந்த மாதிரி ஏழைகள் பணம் பெற்றுக்கொள்ள ஒரு மாற்று ஏற்பாட்டைச் செய்து கொண்டு, 'நீ அங்கே போய் பணம் வாங்க வேண்டாம், இங்கே போய் பணம் வாங்கு' என்றும் சொல்லியிருக்கலாம். அதுவும் இல்லை. மாற்று ஏற்பாட்டைச் செய்யப்போகிறோம் என்று சொல்கின்றார்களே தவிர, அதுவும் தற்போது இல்லை.

இப்போது என்னுடைய பெண்ணை கல்யாணம் செய்து கொடுக்க வேண்டும், கஷ்டத்தில் இருக்கிறேன் என்று சொன்னால், இதற்கெல்லாம் ஒரு வசதி கிடையாது. அதற்கு இந்தச் சட்டத்தில் ஒரு நன்மை இல்லை. ஏன் இந்தச் சட்டத்தைக் கொண்டு வந்தார்கள் என்று சொல்லவில்லை. சட்டம் நல்லது தான். ஏதாவது திருட்டுத்தனம் பண்ணி ஒரு 100 பவுன் நகையைக் கொண்டுபோய் வைத்தால், எப்படி அதைத் திரும்பி வாங்குவது? சீட்டும் இல்லை, ஒன்றும் இல்லை. எப்படித் திரும்பி வாங்குவது? இந்த மாதிரி நிறைய நக்கிறது. 40 ரூபாய் கடன் கொடுத்ததற்கு 400 ரூபாய் வட்டி வந்திருக்கிறது. ஆகவே, இதற்கு ஒரு வழிவகை செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். தமிழ் நாட்டைப் பொறுத்தவரையில், இந்தக் கடன் வாங்குவது தவிர்க்க முடியாதது. நாட்டுக்கோட்டைச் செட்டியாரைப்போல் தற்போது தஞ்சாவூரிலே நிறையப் பேர் இந்தத் தொழில் செய்கின்றார்கள். கிராமங்களிலே உள்ளவர்கள் நிறைப்பணம் திட்டிக்கொண்டு போய் இந்தத் தொழில் செய்கின்றார்கள். அவர்களுக்கும் பாதுகாப்பு வேண்டும். அந்தப் பாதுகாப்பு இந்தச் சட்டத்தின் மூலம் இல்லாததால், அவர்கள் சீட்டுக் கொடுக்கவில்லை. ஆகவே, அதற்கு ஏதாவது ஓர் வழிவகை செய்து கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். என்னை சாதாரணமாக நினைக்க வேண்டாம். கிராமங்களில் மக்கள் ரொம்பக் கஷ்டப் படுகின்றார்கள். சீட்டு இல்லாமல் கொடுக்கும் நிலை இருப்பதால், அவர்களுக்கு அடிமைப்பட்டு அவர்கள் சொல்கிற வேலைகள் எல்லாம் செய்ய வேண்டும், இல்லாவிட்டால் பொருள் கிடைக்காது. நிலைமைகள் எல்லாம் இவ்வாறு இருக்கின்றன. ஆகவே, இவ்வகளுக்குத் தக்க நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு முடித்துக் கொள்ளுகின்றேன்.

* திரு. கே. ராஜாராம்: மாண்புமிகு மாற்றுத் தலைவர் அவர்களே, கடன் பட்டவர்கள், கஷ்டப்பட்டவர்கள் ஆகியோருக்கு தற்போது உள்ள இந்தப் பஞ்ச காலத்தில் நிவாரணம் அளிக்க அரசாங்கம் முன்வந்து அதற்கான அவசரச் சட்டங்களைப் பிறப்பித்து இப்போது அதை நிரந்தரச் சட்டமாக ஆக்குவதற்கான ஏற்பாடு செய்யும் அடிப்படை நோக்கத்தை யாரும் இதுவரை சந்தேகிக்கவும் இல்லை, எதிர்க்கவும் இல்லை. இதிலுள்ள குறைகளைத்தான் எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள் என்று நான் நினைக்கின்றேன். அதேபோல் நானும் இதிலுள்ள சில குறைகளை எடுத்துச் சொல்லக் கடமைப்பட்டுள்ளேன். பொதுவாக விவசாயிகளுக்கு நிவாரணத்திற்காக நாம் ஏற்கெனவே தனிச் சட்டம் செய்துவிட்டதனால் இந்தச் சட்டத்தில் விவசாயிகளை விட்டுவிடலாம். சம்பளத்தில் இருப்பவர்கள், அரசாங்கத்திலே வேறு துறையிலே

1975 அக்டோபர் 25] [திரு. கே. ராஜாராம்]

இருப்பவர்கள், சிறு தொழில் செய்பவர்கள், சிறு வியாபாரம் செய்பவர்கள் இவர்களைப் போன்ற விவசாயிகள் அல்லாத நடுத்தர பகுதிக்கு உவ்வப் போது ஏற்படக்கூடிய கடன்களை நியமித்திருக்க முடியாது. கடன் வாய்க்குவதைத் தடுக்க முடியாத நிலையும் உருக்கிறது. திடீரென்று அவர்களுக்கு ஏற்படக்கூடிய ஒரு அவசரத் தேவையைத் தீர்த்துக் கொள்வதற்காகக் கடன் வங்குகின்றார்கள். முதலில் சட்டத் தக்கொண்டுவந்தது, இன்னும் ஆறு மாத காலத்திற்கு வட்டி போடக் கூடாது, வட்டி வசூலிக்கக் கூடாது என்று திடீரென்று நாம் நிறுத்தலால் என்னுடைய பெரிந்தவரையால், கடன் கொடுப்பவர்கள் இதில் நஷ்டம் அடைவார்கள் என்று நான் நினைக்கவில்லை. அவர்கள் எப்படிக் வாங்கிவிடுவார்கள். ஆனால் கடன் வாங்குவார்கள், எவ்வெவ்விய குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் தான் அவசரத்துக்குக் கடன் வாங்குவது நன்றுவிடும். ஆகவே, உட்போது கடன் வாங்கப் போனால், 10% ரூபாய் கடன் வேண்டும் என்று சொன்னால், 200 ரூபாய்க்கு 'நோட்' எழுதிக் கொடுக்க வேண்டும். அதுமாதிரி 10% ரூபாய் வாங்கவேண்டுமென்று சொன்னால், 300 ரூபாய்க்கு எழுதிக் கொடுத்தால் தான் கிடைக்கும். இந்த மாதிரி கிராமங்களில் நடைபெற்று வருகின்றது. எங்களுக்குச் தெரிந்த அளவுக்கு அமைச்சர் அவர்களுக்குத் தெரியாமல் இருக்கும் என்று எண்ணுவது தவறு. எங்களைப் போன்றவர்கள் தான் அவர்களும். அவர்களுக்கும் தெரியும். ஆகவே, இம்மாதிரிச் செல்களுக்கு நிரந்தரமாகத் தடைபடுத்தி தற்போது வசூலித்த எடுத்திருக்கும் நடவடிக்கை நல்லதுதான். ஆனால், அந்த வட்டிக்கடைக்காரர்கள் நம்பியிராமல், மக்கள் மாற்று முறையில் பணம் பெறத்தக்க வசதிகளை நாம் செய்ய வேண்டும். இந்த அரசு மட்டுமல்ல, மத்திய அரசும் தங்களுடைய அடிப்படை நோக்கம் இதுதான் என்று மூன்று நான்கு ஆண்டுகளுக்கு முன்பே, வங்கிகளை அரசாங்கமையாக்கும் போது விளக்கியது. நடந்து ம.நில. அ.ச. மட்டுமல்ல, எல்லா மாநில அரசுகளுடைய கொள்கையும் இதுதான் என்று சொல்லப்படுகிறது. ஆனால் உண்மையில் எந்த வங்கியில் பாய் பணம் தேட்டாலும் கிடைக்கப் பிழை இல்லை. ஆகவே, மக்கள் மிகவும் கஷ்டப்படுகின்றார்கள். சாதாரணமாக கூட்டுறவுத் துறையிலே கிரண்டுப் ஜாயிண்டாகப் போனால், உடனடியாகப் பணம் கொடுப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும்.

(பிற்பகல் 15-20)

முன்பெல்லாம் நிலமே இல்லாதவர்களுக்கு கூட்டுறவுத் துறையில் கடன் கொடுப்பது இல்லை என்று இருந்தது. இப்போது குத்தகைக்கு நிலம் எடுத்திருந்தால், அவர்களுக்கு சொந்த நிலம் இல்லை என்றாலும் கூட்டுறவுத் துறையில் கடன் கொடுக்க விதிகளை திருத்தியிருக்கிறார்கள். கூட்டுறவுத் துறையில் கடன் கொடுக்க அனுமதி அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த மாதிரி எழைக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். வேறு சொத்து எதுவும் இல்லாமல் இருப்பவர்கள், அரசாங்கச் சம்பளம் பெறுபவர்கள். அரசுத் துறையிலேயுடைய இருப்பவர்கள், கடைகளில் சம்பளத்திற்கு வேலை செய்து கொண்டிருப்பவர்கள், சிறு தொழில் வியாபாரம் செய்பவர்கள் எத்தனும் கடன்பெற வேண்டுமென்றால், இரண்டு அல்லது மூன்று பேர்கள் ஜாயிண்டாகப் பொறுப்பேற்று கடன் கேட்டால்

172 தமிழ்நாடு 1975ஆம் ஆண்டு கடன் பெற்றோர் (தற்காலிக நிவாரண) சட்ட முன்வடிவு (சட்டமன்றப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண். 28/1975

[திரு. ஓ. பி. இராமன்]

[1975 அக்டோபர் 25]

அந்த விதி முறைகளைத் தளர்த்தி கூட்டுறவுச் சங்கங்களின் மூலமாக தாராளமாகவும், மற்ற பாங்கிகளிலும் கடன் கொடுக்கும்படி செய்ய வேண்டும். அம்மாதிரிச் செய்வதுதான் பயன் அளிக்கக் கூடியதாக இருக்கும். இப்போது ரிக்கார்டு பூர்வமாகப் பயன் அளிப்பதாகத் தெரியுமேதவிர, உண்மையில் பயன் அளிப்பதாக இல்லை. நூறு ரூபாய் கடனுக்கு முன்னுறு ரூபாய்க்கு கடன் நோட்டு எழுதிக் கொடுத்து விட்டு, கடன் கொடுத்தவனுடைய பிடியில் சிக்கி, கடனைக் கொத்தவர் சொன்னதையெல்லாம் கேட்கவேண்டியுள்ளது.

எனக்கு முன் பேசிய திரு. ராமகிருஷ்ணத் தேவர் அவர்கள் சொன்ன மாதிரி, கொடுத்த முதலைப் போன்று 10 மடங்கு வட்டி கொடுக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்படுகிறது. அந்த நிலைக்குத்தான் கடன் வாங்கியவன் ஆளாகிறான். கடன் தாராளமாகச் கிடைப்பதற்கு அரசு வசதி செய்து தர வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இப்போது கொண்டுவந்திருக்கும் சட்ட முன்வடிவில் ஒரு முக்கிய குறைபாடு இருப்பதை நான் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். 31 மார்ச் 1974-க்கு, 31 மார்ச் 1975-ல் வரமான வரி செலுத்துவதற்கு அசெஸ்மெண்ட் செய்யப்படாமல் இருப்பதால் அவர்களுக்கு நிவாரணம் கிடைக்கலாம். 31 மார்ச் 1975-க்கு அசெஸ்மெண்ட் எப்போது செய்யப் படுகிறது? 31 மார்ச் 1975 க்கான ரிட்டர்ன் கொடுப்பது செப்டம்பர் 1975 வரை நீட்டிக்கப்பட்டிருக்கிறது. 20 நாட்களுக்கு முன்னர் தான் அவர்கள் ரிட்டர்ன் கொடுத்திருக்க முடியும். 20 நாளைக்கு முன்னால் ரிட்டர்ன் கொடுத்த அசெஸிக்கு எப்போது வரி நிர்ணயிக்கப் போகிறார்கள்? இன்னும் ஒரு வருடம் கழித்து அல்லது குறைந்தது 7 அல்லது 8 மாதங்கள் கழித்துத் தான் வரி உண்டா இல்லையா என்று தெரியும். அப்படி வரி உண்டு என்றால், வரி நிர்ணயம் ஆக இன்னும் காலமாகும் இந்த நிலைமையில் வரி செலுத்துபவரும் கூட வரி செலுத்தாதவன் ஆகிறான். இதில் 1975 மார்ச் 31ல் என்பதிலுள்ள குறைபற்றிச் சற்றுச் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும் என்று சட்ட அமைச்சர் அவர்களையும், இந்த மசோதாவைத் தாக்கல் செய்து இருக்கும் சம்பந்தப்பட்ட அமைச்சர் அவர்களையும் கேட்டுக்கொள்கிறேன். சட்ட பூர்வமாக இன்கம்டாக்ஸ் செலுத்துபவர்கள் ஒரு ஏமாற்றுவதற்கு இடம் கொடுக்கும்படியாக ஆகிவிடும். இதில் நாமும் ஏமாந்து விடக் கூடாது என்ற அளவில் அரசாங்கத்திற்கு எடுத்துச் சொல்ல விரும்புகிறேன். நிவாரணம் கொடுப்பதை நாங்கள் எதிர்க்கவில்லை. நிவாரணம் கொடுக்க முற்பட்டு அரசாங்கம் ஏமாந்து விடாத அளவிற்குப் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். அதற்கான நடவடிக்கைகளை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். சர்வ சாதாரணமாக, தாராளமாக மக்களுக்குக் கடன் கிடைக்கத் தக்க வசதியை அரசு செய்து கொடுக்க முன்வர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

(மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் தலைமை)

மாண்புமிகு திரு. ஓ. பி. இராமன் : மாண்புமிகு துணைத் தலைவர் அவர்களே, கடன் நிவாரணச் சட்ட முன்வடிவின் மீது மாண்புமிகு அங்கத்தினர்களும் எதிர்க்கட்சித் தலைவரவர்களும் நல்ல கருத்துரைகளை

தமிழ்நாடு 1975ஆம் ஆண்டு கடன் பெற்றோர் (தற்காலிக 173
நிவாரண) சட்ட முன்வடிவு (சட்டமன்றப் பேரவை
சட்ட முன்வடிவு எண். 28/1975

1975 அக்டோபர் 25] [திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

வழங்கியிருக்கிறார்கள். டொதுவாக இந்தச் சட்ட முன்வடிவை எல்லோரும் வரவேற்றிருக்கிறார்கள். ஆனால் இந்தச் சட்ட முன்வடிவு வேறு விதமான விளைவுகளை ஏற்படுத்திவிடக்கூடாது என்பதற்கான ஆலோசனைகளுள் சொல்லியிருக்கிறார்கள் என்று கருதுகிறேன். சாதாரண நடுத்தர மக்களுக்கு கடன் நிவாரணம் அளிக்க வேண்டும் என்னும், அந்த எண்ணத்தின் அடிப்படையிலே ஏற்கெனவே விவசாயிகளுக்குக் கடன் நிவாரணச் சட்டம், சென்ற சட்டசபைக் கூட்டத்திலேயே கொண்டு வரப்பட்டு, அதைத் தொடர்ந்து விவசாயி அல்லாத சாதாரண ஏழை மக்களுக்குக் கடன் நிவாரணம் அளிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தின் அடிப்படையிலே இந்தச் சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டு, ஒரு ஆறு மாத காலத்திற்கு வட்டிச் சலுகை அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

மாண்புமிகு எதிர்க் கட்சித் தலைவரவர்கள் பேசுகிறபோதுகூட, “இங்கே சலுகை அளித்திருக்கிறார்கள். சட்டம் செய்திருந்தாலும், கடன் கொடுத்தவர்கள் எப்படியாவது அவர்களுடைய பணத்தைத் திரும்பப் பெற்றுவிடுகிறார்கள். கொடுத்த பணத்திற்கு மட்டும் அவர்கள் புரோ நோட்டு எழுதி வாங்கி வைத்திருக்க மாட்டார்கள். பல மடங்குகள் தொகைக்கு எழுதி வாங்கி வைத்திருப்பார்கள். எவ்வளவு தொகை அவர்களுக்கு வரவேண்டுமோ, அந்தத்தொகையை எப்படியாவது அவர்கள் பெற்றுவிடுவார்கள்” என்ற கருத்தையும் இங்கே எடுத்துச் சொன்னார்கள். அதே நேரத்தில், அன்றாடம் கூலி பெறுபவர்கள், வாரச் சம்பளம், மாதச் சம்பளம் பெறுபவர்கள், சிறு தொழில்களைச் செய்பவர்கள், கடன் பெற்று தொழில் செய்ய வேண்டிய நிலையிலிருப்பவர்கள் ஆகியவர்களுக்கு பாதிப்பு ஏற்படும் என்று அவர்கள் ஐயப்படுகிறார்கள் என்று நான் கருதுகிறேன். இன்றைக்கு சாதாரண மக்களுக்கு தற்காலிகமாக கடன் நிவாரணம் அளிக்க வேண்டும் என்ற கொள்கையின் அடிப்படையில் அரசு செய்து கொண்டிருக்கிறது. ரூரல் பாங்குகள் மத்திய அரசின் மூலமாகத் திறக்கப்படப் போவதாக அறிவிக்கப்பட்டு, எல்லா மாநிலங்களுக்கும் வர இருக்கின்றன என்று தினந்தோறும் சொல்லிக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். விளம்பரங்களும் வந்து கொண்டிருக்கின்றன. நம் அரசின் சார்பில் ரூரல் பாங்குகள், ஏற்கெனவே கோவாப்பரேடிவ் பாங்குகள் என்ற முறையிலே தமிழ்நாட்டைப் பொறுத்த அளவில், இருக்கின்றன. பணம் தான் நமக்குத் தேவை. ரூரல் பாங்குகள் புதிதாக வந்தாலும் சரி, தேவைப்படுகின்ற பணத்தைக் கொடுத்தாலும் சரி என்று மத்திய அரசுக்கு எழுதியிருக்கிறோம்.

மத்திய அரசே ரூரல் பாங்குகளை ஆரம்பிக்கலாம். பணத்தை நம்மிடமே கொடுத்து விட்டாலும், கூடிய விரைவிலே அரசு இந்தக் கொள்கைத் திட்டத்தை நிறைவேற்றும் என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன். இதனால் விவசாயி அல்லாத சாதாரண ஏழை எளிய மக்கள் கடன் வசதி பெறக்கூடிய ஒரு வாய்ப்பும் ஏற்படும் என்று இந்த அரசு நம்புகிறது. இப்போது தற்காலிகமாக அதிக அளவு கடனும், வட்டிச் சலுகைகளும் கொடுக்க வேண்டும் என்றும் சொன்னார்கள். இதை யெல்லாம் யோசித்துத்தான் மத்திய அரசுக்கு எழுதியிருக்கிறோம். மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் சொல்லியது போல ஏழை எளிய மக்கள்,

[திரு. ஓ. பி. இராமன்]

[1975 அக்டோபர் 23]

கடன் வாங்குகிறவர்கள் பாதிக்கப்பட்டுவிடக்கூடாது என்பதற்காக வேண்டிய முயற்சிகளை எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறோம்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : கூட்டுறவு வங்கிகள் கிராமப்புறங்களில் இருக்கின்றன என்று அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள். கூட்டுறவு வங்கியில் சேர்ந்திருப்பவர்களுக்கு பயிற்சி செலவுக்காக, விவசாயம் செய்வதற்கு என்று மட்டும் இல்லாமல், கல்யாணம் மற்ற வேறு செலவுகளுக்கும் கடன் கொடுப்பதற்கு அரசு கூட்டுறவு வங்கிகள் மூலம் வசதி செய்து கொடுக்க முடியுமா என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. ஓ. பி. இராமன் : இப்போது நமது கூட்டுறவு வங்கிகளிலும் ஒரு முறை வைத்திருக்கின்றார்கள். விவசாயச் செலவுகளுக்கு என்று அசலே சில சட்ட தட்டங்கள் வைத்திருக்கின்றார்கள். இப்போது சொல்லப்படுகின்ற செலவுகளுக்கு கடன் கொடுக்க வேண்டுமென்றால், உணம் நம் அரசுக்குக் கிடைத்தால் அதற்குத் தகுந்த மாதிரி திட்டங்களைச் சற்று விஸ்தரிக்கலாம். நமக்கு இப்போது பணம்தான் தேவை.

ஒரு சிறிய அளவிலே ஏழை எளிய மக்களுக்கு நிவாரணம் அளிக்கக்கூடிய ஒரு நல்ல திட்டம் இது என்று வரவேற்கிறார்கள். அவர்களுக்குக் கடன் கொடுக்க மத்திய சர்க்காரிடத்திலே இந்த அரசு தொடர்பு கொண்டு கேட்கிறது. மத்திய சர்க்கார் செய்யும் என்று எதிர்பார்க்கிறும் அந்த அளவுக்குச் செய்யுமானால், இதை நன்றி வேற்றுவதில் சங்கடமே இராது என்று கூறுகிறேன். தற்போது கொண்டு வந்திருக்கின்ற நிவாரணச்சட்ட முன்வடிவிற்கு ஒப்புதல் தரவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

திரு. கே. ராஜாராம் : இன்கம்-டாக்ஸ் ரிட்டர்ன் அனுப்புவது செப்டம்பர் வரை நீட்டிக்கப்பட்டிருப்பதால், கலதாமதம் ஏற்படும். அதனால் ஏற்படுகின்ற குறைபாடுகள் குறித்து விளக்கமாக அறிய விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. ஓ. பி. இராமன் : 'It is paid' என்று தான் இருக்கிறது. இதைப்பற்றி இலாகாவனரிடம் விளக்கங்கள் கேட்டேன். இந்த வருடத்திற்கு இல்லாவிட்டாலும் ஏற்கெனவே உள்ள முந்தைய ஆண்டுக்குக் கொடுத்துத்தான் ஆக வேண்டும். முதலே சிக்கல் எதுவுமில்லை என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : அவை முன் உள்ள பிரச்சினை:

‘சட்டமன்றப் பேரவையால் நிறைவேற்றப்பட்ட, தமிழ்நாடு, 1975 ஆம் ஆண்டு, கடன் பெற்றோர் (குற்காலிக நிவாரண) சட்ட முன் வடிவு (சட்ட மன்றப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 28/1975) ஆய்விற்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட வேண்டும்.’

தீர்மானம், அவையின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு, நிறைவேற்றப்பட்டது சட்டமுன்வடிவு. பிரிவு வாரியாக, ஆய்வுக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது பிரிவுகள் 2 முதல் 13 வரை, அவையின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு, நிறைவேற்றப்பட்டன.

தமிழ்நாடு 1975 ஆம் ஆண்டு கல்வி நிறுவனங்கள் (சொத்துக் 175 களின் தற்காலிகக் கட்டுப்பாடு) திருத்த-செல்திறன் சட்ட முன்வடிவு (சட்டமன்றப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 33/1975)

1975 அக்டோபர் 25] (டாக்டர். இரா. நெடுஞ்செழியன்)

பிரிவு 1, சட்டமிபற்றுட முறை, நெடுந்தலைப்பு ஆகியவை அவையின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு, நிறைவேற்றப்பட்டன.

மாண்புமிகு திரு. ஓ. பி. இராமன்: துணைத் தலைவரவர்களே 'சட்டமன்றப் பேரவையால் நிறைவேற்றப் பட்ட, தமிழ்நாடு, 1975-ஆம் ஆண்டு, கடன் பெற்றோர் (தற்காலிக நிவாரண) சட்ட முன்வடிவு (சட்டமன்றப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 28/1975) நிறைவேற்றப்பட வேண்டும்' என்று முன்மொழிக் கேள்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர்: அவை முன் உள்ள பிரச்சினை: 'சட்டமன்றப் பேரவையால் நிறைவேற்றப்பட்ட, தமிழ்நாடு, 1975-ஆம் ஆண்டு, கடன் பெற்றோர் (தற்காலிக நிவாரண) சட்ட முன் வடிவு (சட்டமன்றப் பேரவை சட்ட முன் வடிவு எண் 28/1975) நிறைவேற்றப்பட வேண்டும்'.

தீர்மானம், அவையின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு, நிறைவேற்றப்பட்டது

(பிற்பகல் 5-30)

(2) தமிழ்நாடு, 1975-ஆம் ஆண்டு, கல்வி நிறுவனங்கள் (சொத்துக்களின் தற்காலிகக் கட்டுப்பாடு) திருத்த-செல்திறன் சட்ட முன்வடிவு (சட்டமன்றப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 33/1975)

மாண்புமிகு டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்: மாண்புமிகு துணைத் தலைவரவர்களே,

"சட்டமன்றப் பேரவையால் நிறைவேற்றப்பட்ட, தமிழ்நாடு, 1975-ஆம் ஆண்டு, கல்வி நிறுவனங்கள் (சொத்துக்களின் தற்காலிகக் கட்டுப்பாடு) திருத்த-செல்திறன் சட்ட முன்வடிவு" (சட்டமன்றப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 33/1975) ஆய்விற்கு எடுத்துக் கொள்ளப்படவேண்டும்." என்று முன் மொழிகிறேன்.

தமிழ்நாடு, கல்வி நிறுவனங்கள் (சொத்துக்களின் தற்காலிகக் கட்டுப்பாடு) சட்டம் ஒன்று 1949 ஆம் ஆண்டு நிறைவேற்றப்பட்டது. எந்தப்பள்ளியாவது சரியாக நடக்காமல் இருந்தாலோ அல்லது ஒழுங்காக இல்லாமல் இருந்தாலோ அந்தப்பள்ளியில் இருக்கின்ற ஆசிரியர்களுக்கும் மாணவர்களும் பெரும் அலாதிக்கு உள்ளாவதைத் தடுக்கும் பொருட்டு அந்தப் பள்ளியைக் குறிப்பிட்ட காலத்திற்கு அரசு எடுத்துக்கொண்டு மறுபடியும் அந்த நிர்வாகத்திற்கு திருப்பித்தருவதுதான் 1949 ஆம் ஆண்டு கல்வி நிறுவனங்கள் சட்டத்தின் அடிப்படை நோக்கம். அந்த அடிப்படையிலே பள்ளிகளை எடுக்கின்றபோது அந்தக் கல்வி ஆண்டு அல்லாமல் அடுத்த கல்வி ஆண்டுவரைதான் அரசவைத்துக்கொள்ள முடியும். உதாரணத்திற்கு 1965-66 ஆம் பள்ளி ஆண்டின் இடையிலே ஒரு